

Stk. 3. Enhver dagbog skal, når den er udkrevet, opbevares i mindst 3 år efter datoen for sidste indførsel. Hvis der for retten er rejst sag vedrørende skibets rejser i det tidsrum, dagbogen omfatter, skal den opbevares, indtil sagen endelig er afgjort.

Stk. 4. For skibsbøger, som er ført på et finsk, norsk eller svensk skib, finder reglerne i stk. 2 tilsvarende anvendelse, når skibet befinder sig i dansk havn.

§ 310. Har skibet på rejsen lidt en skade, som nødvendiggør betydeligere reparation eller længere ophold, påhviler det skibsføreren at lade afholde lovlig skønsforretning. Under denne skal skaden besigtiges og skøn afgives over, hvad der bør foretages for at udbedre den, over hvad dette vil koste, samt over skibets værdi i beskadiget tilstand. Efter endt reparation bliver det ved ny besigtigelse at afgøre, om skibet er i en sådan tilstand, at det kan udføre den forestående rejse.

Stk. 2. Har ladningen under rejsen lidt betydeligere skade, eller findes der grund til at antage, at den er i sådan tilstand, at losning eller anden foranstaltning til dens

bevaring er nødvendig, eller må losning ske for skibets skyld, skal skibsføreren lade afholde lovlig besigtigelse og skønsforretning. Findes lasten at være beskadiget, skal mændene udtale sig om de årsager, som kan antages at have foranlediget skaden, og skønne, hvad der i denne anledning bør foretages.

Stk. 3. Skønsmændene beskikkes efter den på hvert sted gældende lov eller sædvane; hvor sådan beskikkelse sædvanemæssig ikke bruges, bør skibsføreren fremskaffe erklæringer fra sagkyndige.

§ 311. Såfremt der kan opstå spørgsmål om, at skade er foranlediget af mangler ved stuvningen, garneringen, lugernes forskalkning eller deslige, bør besigtigelsesmænd tilkaldes ved lugernes åbning og losningen. Findes der grund til at befrygte, at gods under rejsen har taget skade, skal skibsføreren lade afholde besigtigelsesforretning, førend godset udleveres til modtageren.

§ 2.

Denne lov træder i kraft den — — —

Udvalgets bemærkninger til lovudkastet.

Kapitel 3 i søloven af 1. april 1892 blev ændret på nogle punkter i forbindelse med gennemførelsen af sømandsloven af 1. maj 1923, idet en række bestemmelser om skibsførerens tjenesteaftale blev overført til sømandslovens kapitel 1. Ved den i 1937 foretagne revision af søloven blev enkelte ændringer foretaget i kap. 3, jfr. lov nr. 149 af 7. maj 1937. Også i forbindelse med den i 1952 stedfundne revision af sømandsloven gennemførtes ved lov nr. 230 af 7. juni 1952 visse ændringer i sølovens kapitel 3, navnlig med hensyn til affattelsen af §§ 34-37.

Som det fremgår af udvalgets i oktober 1962 afgivne 1. betænkning, har man på grundlag af de stedfundne drøftelser med de øvrige nordiske sølovskomiteer foreslået, at reglerne om søforklaring i lovens § 40 i væsentlig omarbejdet og detaljeret form placeres i et nyt 13. kapitel (§§ 301-309).

Under det fortsatte nordiske samarbejde

har man som nævnt i indledningen taget de resterende bestemmelser i skibsførerkapitlet op til revision. Disse bestemmelser har været drøftet på de fællesnordiske møder i Helsingfors i august 1961 og i Oslo i august 1963, på grundlag af lovudkast udarbejdet i hver af de fire komiteer. Den norske sølovskomite har afgivet betænkning vedrørende skibsførerkapitlet i oktober 1963 (Innstilling IV). Den svenske komité har afgivet betænkning om dette emne i februar 1965, mens den finske komité's betænkning endnu ikke foreligger.

Der har både under de nordiske forhandlinger og inden for det danske udvalg været enighed om, at de gældende bestemmelser i sølovens kapitel 3, der bortset fra de foran nævnte ændringer ikke har været revideret siden sølovens vedtagelse i 1892, og som i nogen grad bærer præg af forholdene i sejl-skibstiden, nu bør søges justeret, og der er som nævnt i alle fire nordiske komiteer ud-